

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/120/2013
Identifikačné číslo spisu:	1712206001
Dátum vydania rozhodnutia:	12.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1712206001.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa I., narodeného XX. decembra XXXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, dieťa matky PharmDr. M. bývajúcej v F., v dovolacom konaní zastúpenej Niku & partners, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Prokopa Veľkého 51, za ktorú koná konateľ-advokát JUDr. Anna Niku, a otca Ing. P., bývajúceho v O., v dovolacom konaní zastúpeného Mgr. X., advokátom so sídlom v M., o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 9 P 72/2012, o dovolaní otca maloletého dieťaťa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 9. januára 2013 sp. zn. 11 CoP 597/2012, 11 NcC 361/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie otca maloletého dieťaťa v časti napádajúcej výrok uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 9. januára 2013 sp. zn. 11 CoP 597/2012, 11 NcC 361/2012, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Pezinok z 31. októbra 2012 č.k. 9 P 72/2012-349, o d m i e t a.

Konanie o dovolaní otca maloletého dieťaťa v časti napádajúcej výrok uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 9. januára 2013 sp. zn. 11 CoP 597/2012, 11 NcC 361/2012, ktorým bolo rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Pezinok JUDr. Ľubomíra Krchníková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 9 P 72/2012, z a s t a v u j e.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

V konaní o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému I., narodenému XX. decembra XXXX, Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením z 31. októbra 2012 č.k. 9 P 72/2012-349 nariadil predbežné opatrenie, ktorým zveril maloletého do dňa rozhodnutia vo veci samej do osobnej starostlivosti matky a jeho otcovi uložil povinnosť prispievať na jeho výživu na čas do rozhodnutia vo veci samej sumou 150 € mesačne, počnúc dňom 31. október 2012 k rukám matky maloletého. Tiež rozhodol, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým každý utorok v čase od 14.30 hod. do 17.30 hod. a v sobotu od 14.30 hod. do 17.30 hod., za prítomnosti matky s tým, že styk otca s maloletým sa

bude realizovať v mieste bydliska maloletého a jeho matky. Vo výroku svojho uznesenia súd prvého stupňa tiež uviedol, že ním mení uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 20. augusta 2012 sp. zn. 11 CoP 353/2012. Súd prvého stupňa sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu matky dieťaťa podloženými listinnými dôkazmi. Uviedol, že pri rozhodovaní o predbežnom opatrení sa opierať aj o dosiaľ vykonané dôkazy a o obsah spisu vedeného pod sp. zn. 11 P 121/2012. Zohľadnil pritom aj vek dieťaťa, jeho závažné zdravotné problémy, konfliktné správanie sa jeho rodičov, ich neschopnosť dohodnúť sa na poskytovaní zdravotnej starostlivosti pre neho a nepravidelné prispievanie otca na jeho výživu. S poukazom na ustanovenie § 76 ods. 4 O.s.p. nepovažoval za potrebné uviesť ďalšie dôvody svojho rozhodnutia.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“), rozhodujúci o odvolaní otca dieťaťa a o ním uplatnenej námietke zaujatosti, uznesením z 9. januára 2013 sp. zn. 11 CoP 597/2012, 11 NcC 361/2012 uznesenie súd prvého stupňa potvrdil a rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Pezinok JUDr. Ľubomíra Krchníková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 9 P 72/2012. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa o návrhu matky dieťaťa na nariadenie predbežného opatrenia je správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, reagujúc na dôvody odvolania otca dieťaťa, uviedol aj ďalšie dôvody. V odôvodnení svojho rozhodnutia tiež apeloval na rodičov dieťaťa, aby pred vlastnými záujmami a animozitou uprednostnili záujem chorého dieťaťa. Sudkyňu súdu prvého stupňa nevylúčil z prejednávania a rozhodovania veci majúci za to, že je bez relevantného vzťahu k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu otec dieťaťa podal dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V dovolaní tiež navrhol, aby dovolací súd pred rozhodnutím o jeho dovolaní odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože mu postupom súdov bola odňatá možnosť konať pred nimi. Na odôvodnenie svojho tvrdenia o tejto vade uviedol, že súd prvého stupňa prijal uznesenie o predbežnom opatrení „len deň potom, ako sa uskutočnilo pojednávanie v predmetnej právnej veci bez prítomnosti odporcu, resp. ako vyplýva z tvrdení zamestnankyne Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pani J., a taktiež prokurátorky, potom, čo zostala sudkyňa s matkou a jej právnou zástupkyňou v pojednávacej miestnosti, bez prítomnosti akýchkoľvek osôb.“ Dovolateľ tvrdí, že „predmetné uznesenie je doslovným prepisom návrhu matky“ a že „ide o rozhodnutie matky, a nie nezávislého, nestranného a objektívneho súdu“. Vytýka súdu tiež, že pri stanovení času jeho styku s dieťaťom „zámerné“ nevzal do úvahy jeho oprávnené záujmy. Chybu v konaní súdu prvého stupňa vidí otec dieťaťa aj v tom, že spolu s uznesením o nariadení predbežného opatrenia a návrhom matky dieťaťa mu neboli zaslané aj prílohy návrhu ani vyjadrenia matky dieťaťa k veci samej. Tvrdí, že „nezaslanie príloh je závažným zásahom do procesných práv odporcu, nakoľko výrazným spôsobom zasahuje do zásady rovnakého postavenia účastníkov konania v konaní pred súdom.“ Podľa otca dieťaťa súd prvého stupňa mu odňal právo konať pred súdom aj tým, že dňa 30. októbra 2012 konal v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho zástupcu, hoci včas požiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, resp. aj tým, že určil termín ďalšieho pojednávania takmer o tri mesiace neskôr (na deň 30. apríl 2013), „čo je nanajvýš nežiaduce, nakoľko v danom prípade ide o konanie vo veci maloletého.“ Postupom súdu tak dochádza podľa názoru otca dieťaťa „k jednoznačnému porušovaniu práva účastníkov konania na prejednanie veci v primeranej lehote, bez zbytočných prieťahov, a to opakovane.“ Otec dieťaťa považuje rozhodnutia súdov za nenáležité odôvodnené, čím mu odňali možnosť účinne sa proti nim brániť a využiť svoje procesné práva. V ďalších častiach vytýka súdom spôsob ich rozhodnutia a nesprávny výklad ustanovení o predbežnom opatrení. Otec dieťaťa v dovolaní naostatok tvrdí, že ním uvádzané skutočnosti „nie sú výlučne procesného charakteru, práve naopak, vzbudzujú dôvodnú obavu a pochybnosť o nezáujatosti danej sudkyne v predmetnej právnej veci, a práve z tohto dôvodu sa s nimi mal konajúci súd náležite vysporiadať, čo však neurobil.“

Matka dieťaťa navrhla dovolanie otca maloletého zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal

včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, resp. či je daná jeho funkčná príslušnosť o ňom konať. Vychádzal pritom z týchto úsudkov:

Dovolanie účastníka konania upravené v tretej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimocnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon.

Dovolanie otca maloletého v časti napádajúcej rozhodnutie o predbežnom opatrení smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (viď § 239 ods. 2 O.s.p.). V § 239 ods. 3 O.s.p. sú uvedené uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým dovolanie nie je procesne prípustné, i keď prípadne vykazujú znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. takto spod úpravy danej § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. vyníma určité uznesenia (medziiným uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení), proti ktorým v dôsledku toho dovolanie podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

Dovolanie otca maloletého dieťaťa, ktoré sčasti smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné.

Jeho dovolanie by v dôsledku toho mohlo byť procesne prípustné len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd zakladajúcich zmätočnosť, neobmedzil sa preto odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Dovolaťel v danej veci nenamietal vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a procesné vady tejto povahy nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

Otec maloletého dieťaťa v dovolaní uviedol, že postupom odvolacieho súdu mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou znemožňujúcou dovolateľovi realizáciu jeho procesných práv.

Na tomto mieste, s prihliadnutím na predmet preskúmanej časti konania (nariadenie predbežného opatrenia), považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že predbežné opatrenie je procesným inštitútom, ktorý umožňuje poskytnúť ochranu porušeným alebo ohrozeným subjektívnym právam do toho času, kým sa definitívne nerozhodne o veci samej. Pred nariadením predbežného opatrenia nemusí byť nárok dokázaný, musí však byť aspoň osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení predbežného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte nálezite zistený, a teda že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné.

Podľa § 75 ods. 6 O.s.p. súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania. Podľa § 75 ods. 8, prvá veta O.s.p., o nariadení predbežného opatrenia rozhodne súd aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručí súd ostatným účastníkom až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené.

Takáto úprava vytvára priestor na to, aby sa dotknutý účastník konania dozvedel o predbežnom opatrení až v okamihu, keď je voči nemu účinné. Ak by sa mu návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručoval skôr, ako o ňom bolo rozhodnuté, účastník by mohol veci zariadiť tak, aby následne nariadené predbežné opatrenie stratilo význam. Záujem na rýchlej a účinnej dočasnej ochrane práv účastníka, ktorý predbežné opatrenie navrhuje, má prednosť pred právom dotknutého účastníka vyjadriť sa k navrhovaným skutočnostiam.

Majúc na zreteli uvedené nie je možné prisvedčiť dovolacej námietke otca maloletého, že súd mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia nedoručil aj jeho prílohy.

Vyššie uvedeným zákonným pravidlám, ktorým sa súd riadi pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, zodpovedá i zákonná požiadavka na spôsob odôvodnenia rozhodnutia súdu o tomto návrhu v prípade že si súd osvojí skutkové a právne dôvody uvádzané v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Podľa § 76 ods. 4 O.s.p., ak súd návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a stotožňuje sa so skutkovými a s právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd to skonštatuje v odôvodnení a ďalšie dôvody nemusí uvádzať.

Obsah rozhodnutí súdov nižšieho stupňa zodpovedá týmto zákonným požiadavkám. Zo spisu vyplýva, že v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, opísali priebeh konania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Nálezite vysvetlili, prečo považovali za potrebné dočasne upraviť právne pomery maloletého. Prijaté právne závery (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal) tiež vysvetlili. Z odôvodnenia ich uznesení nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych

predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery súdov nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenia ich rozhodnutí ako celok spĺňajú parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv otca maloletého.

V tej časti dovolania, v ktorej sa uvádza, že napadnuté uznesenie nezodpovedá súdmi aplikovaným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku určujúcim predpoklady vydania predbežného opatrenia, otec maloletého z hľadiska obsahového namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba však zdôrazniť, že súd právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je aj v súčasnosti Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia otca maloletého o tom, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení boli prípadne aj opodstatnené, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Keďže dovolaním je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, dovolací súd preskúmal iba postup súdov predchádzajúci tomuto rozhodnutiu (začínajúci podaním návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a končiaci právoplatným rozhodnutím súdu o ňom). Predmetom jeho prieskumu preto nemohol byť postup súdu vo veci samej. Vzhľadom na uvedené dovolací súd nepodrobil svojmu prieskumu postup súdu na pojednávaní 30. októbra 2012, ani pri nariaďovaní ďalších pojednávaní a pri procesných úkonoch nepatriacich do konania o nariadení predbežného opatrenia.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie otca maloletého v časti napádajúcej výrok uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 9. januára 2013 sp. zn. 11 CoP 597/2012, 11 NcC 361/2012, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Pezinok z 31. októbra 2012 č.k. 9 P 72/2012-349, neprípustné. So zreteľom na to jeho mimoriadny opravný prostriedok v tejto časti odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Pokiaľ otec maloletého napáda svojím dovolaním aj výrok uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 9. januára 2013 sp. zn. 11 CoP 597/2012, 11 NcC 361/2012, ktorým bolo rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Pezinok JUDr. Ľubomíra Krchníková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 9 P 72/2012, dovolací súd poznamenáva, že dovolaním možno napadnúť iba právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Skutočnosť, že určité rozhodnutie vydal krajský súd, ešte neznamená, že tento súd rozhodoval ako súd odvolací. V občianskom súdnom konaní totiž krajský súd môže rozhodovať nielen ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ale aj ako súd prvého stupňa (napr. § 9 ods. 2 O.s.p.) a tiež ako súd nadriadený (§ 16 ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie krajského súdu o tom, že sudca okresného súdu je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, je rozhodnutím vynesným mimo inštančného postupu, kedy krajský súd nerozhoduje ako súd odvolací; proti rozhodnutiu krajského súdu nie sú v tomto prípade zákonom pripustené opravné prostriedky, preto ani neexistuje funkčne príslušný súd, ktorý by mohol o takomto opravnom prostriedku rozhodnúť.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak do právomoci súdu patrí, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Z uvedených dôvodov muselo byť konanie o dovolaní otca maloletého v časti smerujúcej proti výroku rozhodnutia krajského súdu, ktorým sudkyňa súdu nižšieho súdu nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, zastavené podľa § 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.